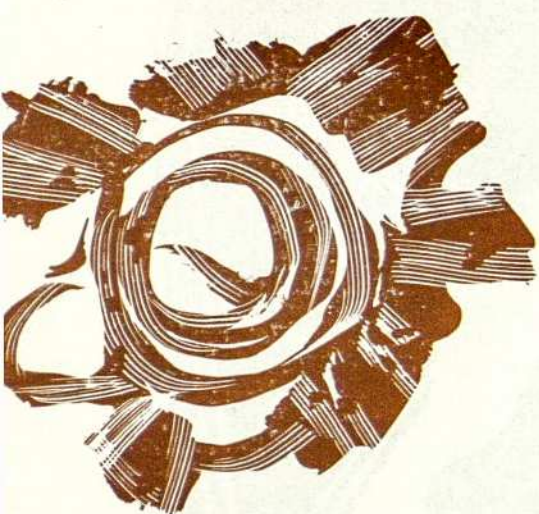

PAVASARIS

eglutė

1984
KOVAS

eglutė

kovas

1984

TURINYS

- 3 ŠVENTAM KAZIMIERUI, kun. S. Yla
- 4 PAGYRIMAS, Pušėlė
- 11 KARALIAUS VARPAI, L. Inga
- 15 BURTININKAS PINGVINŲ MIESTE, Teta Audronė
- 20 PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS III, L. Stačiokaitė
- 23 GALVOSŪKIAI
- 27 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Jurkauskas
Skyrių vinjetės — Zitos Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- P. Osmolskis — 3
- A. Sutkuvienė — 4, 6, 8, 10, 13
- J. Paukštienė — 7
- A. Skrupskelienė — 15-18

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

ŠVENTAM KAZIMIERUI

Kun. Stasys Yla

Šviesios tavo akys,
Žydrios lyg mėlynė, —
Aš žinau, jos regi
Lietuvą Tėvynę.

Pasakyk, Globėjau,
Pasakyk man tyliai,
Ar tu savo žemę,
Ar labai ją myli?

Pasakyk, Globėjau
Koki šviesų rytą
Tu sugrįši žemėn
Vilniaus aplankyti?

PAGYRIMAS

Pušelė

Grįždami namo iš mokyklos, Kaziukas su savo draugu Tomu rimtai kalbėjosi.

— Ką tu manai piešti, — klausė Kaziuko Tomas.

— Dar nežinau... reiks pagalvoti.

— Man tai bus blogai. Žinai, kaip man puikiai sekasi pašybos pamokoj. . . — nusiminė Tomas.

— Nesirūpink, padėsiu, — pasakė Kaziukas.

Tuo ir pasibaigė draugų rimtos kalbos. Jie ėmė šokinėti per balas ir vienas kitą vaikyti. Nors buvo tik kovo pradžia, bet ore kvepėjo pavasaris.

Purvinas sniegas slėpėsi nuo saulės, keitėsi į vandenį ir grioveliais leidosi nuo kalniukų. Paukščiukai patenkinti kapstėsi atgijančioj žolėj. Medžiai jau buvo pilni pumpurų. Taip, visas miestas kvepėjo pavasariu.

Vakare Kaziukas sėdo ruošti pamokas. Tada jis prisiminė mokytojos žodžius:

— Sekančiai pašybos pamokai, kiekvienas atsineškite savo kūrybą. Visus piešinius iškabinsime ir kiekvienas turėsite paaiškinti savo darbą.

Kaziukas nusišypsojo. Jam toks uždavinys ne bėda! Kaziuko mėgstamiausias užsiėmimas buvo piešti. Jo kambarėlio sienos nukabinėtos piešiniais.

— Bet ką man dabar piešti? — mąstė berniukas, kramtydamas pieštuką. — Reiktų ko nors ypatingesnio.

Jis galvojo, galvojo ir, staiga visas nušvito.

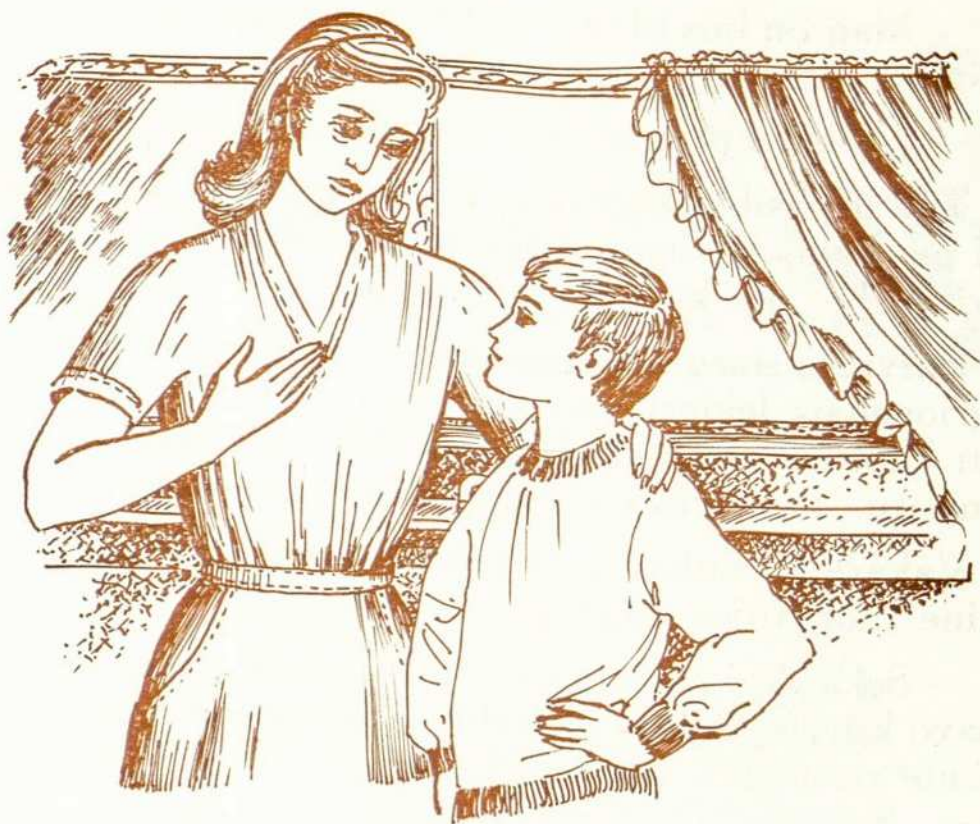
— Jau žinau, ką piešiu! . . .

Švilpaudamas iš džiaugsmo, Kaziukas susirado didelį lapą popieriaus, susinešė spalvas ir teptukus ir kibo prie darbo. Jis braižė, trynė, bandė įvairias spalvas.

Kasdien, atlikęs kitas pamokas ko greičiausiai, Kaziukas puolė prie savo piešinio. Mama net apibarė kelis sykius, kad per vėlai eina gulti:

— Laikas į lovą! Kas įvyko? Juk niekuomet prie pamokų taip ilgai nesėdėjai? . . .

Kaziukas tik nusišypsojo.

Po kelių dienų įtempto darbo, Kaziukas linksmas bėgo į mokyklą. Jis nešėsi didžiulį susuktą popierį. Netrukus prasidėjo paišybos pamoka. Kai visų mokinių piešiniai buvo iškabinti, mokytoja pašaukė kiekvieną atskirai paaiškinti savo kūrybą.

— Tomai Gražuli, prašau į priekį!

Visa klasė sukikeno, nes visi žinojo, kaip Tomas nemėgo paišybos.

Tomas, tačiau, drąsiai atsistojo ir priėjo prie savo piešinio.

— Čia yra mūsų gatvė, — paaiškino. — Ji taip atrodo pavasarį. Todėl naudojau ryškas ir linksmas spalvas.

Visi nustebo. Piešinys buvo visai neblogas. Bet tik vienas Tomas žinojo kodėl... Juk Kaziukas jam padėjo.

Po to iššaukė kelias merginas. Tos, aišku, piešė gėles
arba išsipuošusias damas.

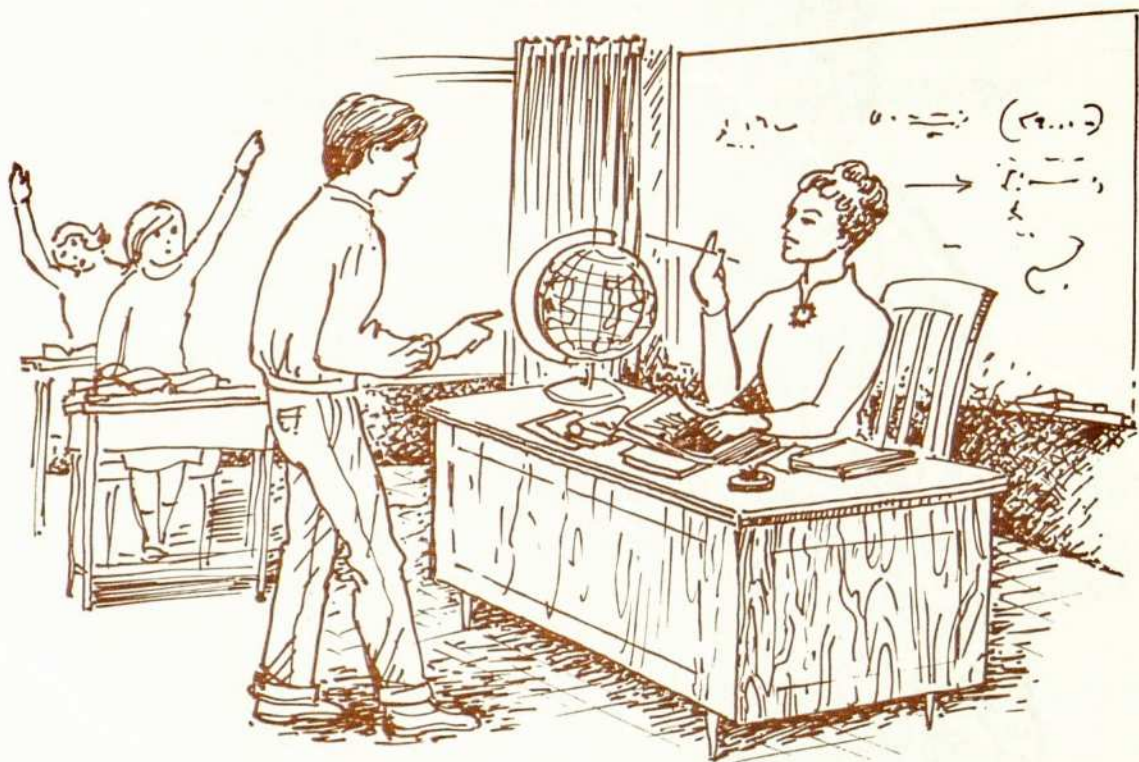
— Kazimierai Deguti, prašau į priekį! — pašaukė mo-
kytoja.

Kaziukas atsistojo prie savo piešinio ir pradėjo kal-
bėti.

— Šį piešinį pavadinau "Mylimas Vilnius". Mūsų miestas yra senas ir garsus. Čia bandžiau pavaizduoti Vilniaus žymias vietas ir asmenis. Štai čia yra kunigaikštis Gediminas, Vilniaus miesto įkūrėjas. Čia — karalaitis Kazimieras, kurį daugelis vadina šventuoju. Čia — Gedimino bokštas su istorine Lietuvos vėliava. . . O čia — Vilniaus katedra. . .

— Užteks! — staiga nutraukė mokytoja lediniu balsu. Ji pasikvietė Kaziuką prie savo stalo.

— Kas tai per nesąmonės?! — piktai paklausė mokytoja. — Šiaip esi geras mokinyš, Kazimierai, kasgi tau užėjo?

— Bet juk viskas teisybė, ponio mokytoja. . . — pratarė Kaziukas. — Piešiau tikrus, istorinius asmenis ir vietas. Taip jas ir paaiškinau.

— Prasimanymas, ne istorija! — atrėžė mokytoja. —

Šventieji — kvailių išmislas! Tarybų Lietuvos vėliava žinai kokia... Gal todėl tokias kvailystes šneki, kad neįsijungei į komjaunuolius.

— Aš komjaunuoliu nebuvo ir nebūsiu! — kietai pasakė Kaziukas.

— Taigi, tikriausiai bažnyčioj laiką praleidi, rožančių kalbėdamas, — pasijuokė mokytoja. — Šventuolėlis, mat!

Kaziukas paraudo. Jam buvo pikta. Jis norėjo trenkti kumščiu į stalą ir išbėgti. Juk mokytoja neturi teisės jį taip pajuokti. Tačiau jis susivaldė.

— Tikėjimas yra asmeninis reikalas, — pasakė Kaziukas. — Man nereikia Jums aiškintis, juk aš niekuo nenusikaltau...

— Pažiūrėsim, — griežtai tarė mokytoja. — Žinok, kad rašau tau dvejetą iš paišybos ir taip pat iš elgesio. Kviesim tavo tėvus pasikalbėjimui...

Tuo tarpu visa klasė tylėjo. Mokinių veiduose buvo matyti išgastis ir susirūpinimas.

Kaziukas grįžo į savo suolą. Pamokos slinko viena po kitos. Dienaėjo vėžlio greitumu. Po pamokų Kaziuko draugas Tomas jį palydėjo namo.

— Nesirūpink, — guodė Tomas. — Ta pikčiurna nieko tau negali padaryti. Mes visi tave užstosim.

— O jei iš mokyklos išvarys?... — prasitarė Kaziukas. — Man tai nieko, galiu mokytis kitur. Bet tėvams bus tokia gėda...

Vakare Kaziukas papasakojo tėvams, kas įvyko mokykloje. Jis ir piešinį parodė. Vos begalėdamas sulaikyti ašaras, atsiprašė:

— Gal mane užtai ir iš mokyklos išvarys... Mokytoja sakė, kad jus abu kvies pasikalbėjimui. Bet aš nesiuduosi perauklėjamas! Aš juk nieko blogo nepadariau!

— Kaziuk, — priglaudė jį mama. — Mes tavim pasitikim.

— Nebijok, sūnau, — pasakė Kaziuko tėvelis. — Sakei tiesą ir todėl nukentėjai. O tavo piešinys tikrai puikus! Nors mokykloje pagyrimo negavai už savo darbą, bet mes labai tavimi didžiuojamės.

Kaziukas pralinksmedėjo ir padėkojo tėveliams.

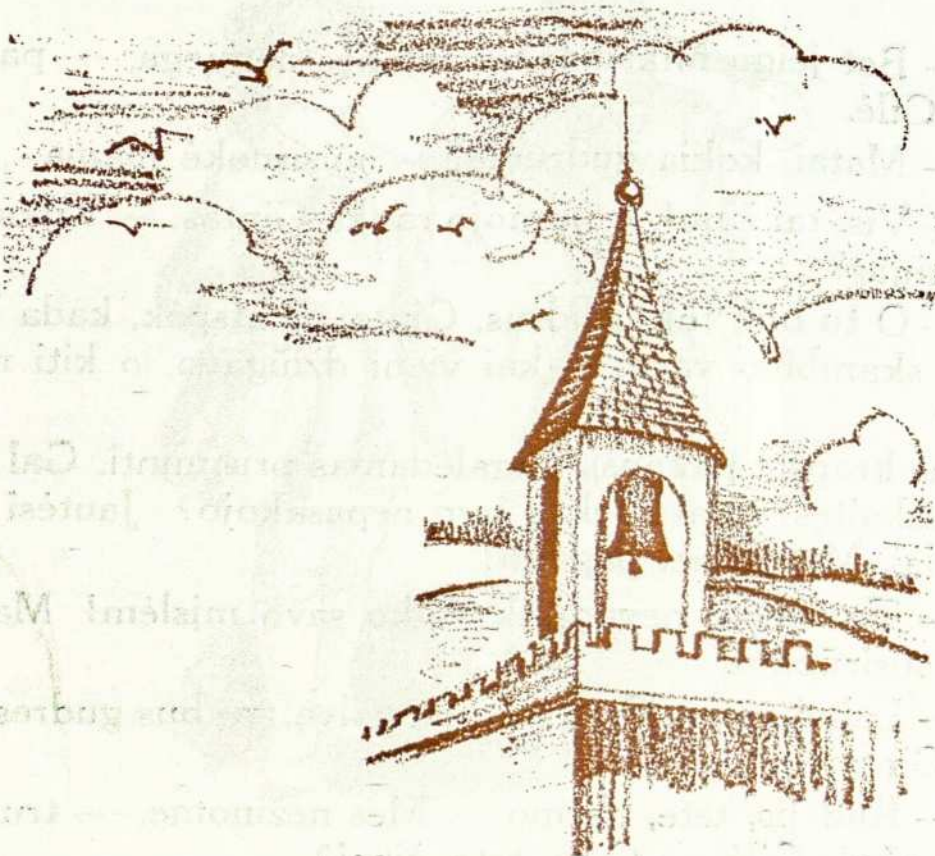
— Manau, kad žinai, kokia šiandien diena, ir kodėl tavo žygis ypač prasmingas, — dar pridėjo tėvelis.

— Šiandien kovo ketvirta, — atsakė Kaziukas. — Senelis vis man sakydavo, kad šventasis Kazimieras padeda tiems, kurie kovoja už Tiesą ir už Gėrį.

KARALIAUS VARPAI

Linvydas Inga

— Mama, ar varpais skambina tik tada, kai kas nors miršta? — paklausė kartą Gilė, nugirdusi gaudžiant varpus liūdnei, liūdnei...

— O ar tu negirdėjai, kai skambino Kalėdom džiaugsmingai?

— Ne. Aš tada puošiau eglaitę.

— Tai tu labai neatidi, Gilele, — pastebėjau. — Varpais galima reikšti ir liūdesį, ir džiaugsmą. Seniau Lietuvoje visas miestas gausdavo, jei būdavo daugiau bažnyčių ir varpų. Skelbdavo pavojų arba didelę linksmybę.

— Tai ne tik pamaldom ar laidotuvėm varpais skambina? — paklausė susidomėjęs ir Gintas.

— Ne. Seniau varpai būdavo tas pats, kas dabar sirenos. Pavyzdžiui, kilus gaisrui ar priešui prie miesto artėjant, varpai žmonės įspėdavo, naktį iš miego žadindavo.

— Bet jeigu linksma, tai žmonės nemiega, — pastebėjo Gilė.

— Matai, kokia gudruolė! — nusijuokė mama.

— Visi tai žino! — numojo ranka Gintas. — Koks čia gudrumas?

— O tu būk toks gudrus, Gintai, ir atspėk, kada Vilniuje skambino varpais, kai vieni džiūgavo, o kiti miegojo?

Gintas krapštė pakaušį, negalėdamas prisiminti. Gal buvo neskaitęs? Gal niekas jam nepasakojo? Jautėsi nesmagiai. Mamai net pagailo:

— Tu, tėvai, nevargink vaiko savo mįslėm! Matai, kaip susirūpino.

— Labai gerai. Tegu pasuka galvą, tai bus gudresnis. Na, Gintai?

— Kad jis, tete, nežino. . . Mes nežinome, — truktelėjo pečiais Gilė. — O tu, tete, žinai?

— Žinau. Negalėčiau pasakyti dienos, bet tai buvo 1440 metų pavasarį, kai lietuviai rinko karalium Kazimierą. . .

— Ar šventą Kazimierą? — paklausė Gilė. — Ar jį dar reikėjo rinkti, jei buvo šventas? . . .

Dabar ir Gintas atsigavo. Jis jau kai ką žinojo.

— Ot, ir ne! Jo tėvą — seną Kazimierą rinko.

— Sakai, Gintai, seną? O kiek jis tada metų turėjo?

— Trylika ar keturiolika.

Mama ir Gilė susijuokė.

— Tai tu, Gintai, senas!, — erzino Gilė. — Tau trylikti metai....

— Karalius Kazimieras vadinamas senu, nes ilgai gyveno ir paseno, — atsikirto Gintas, — o šventas Kazimieras mirė dar jaunas būdamas.

— Gerai, Gintai! — pagyriau. — Dabar pasakyk, iš kur Kazimieras atsirado Vilniuje toks jaunas, jei neturėjo nė keturiolikos metų? Ar karaliai renkami tokie jauni?

— Renkami, tete, kai nėra vyresnių. Kazimieras gyveno Krokuvoje, Lenkijoje. Kai Trakuose buvo nužudytas Žygimantas, lietuviai atsikvietė jį į Vilnių.

— Ar jis vienas atvyko?

— Ne, jį lydėjo didelis būrys lenkų ponų.

— O kam jie buvo Lietuvoje reikalingi?

— Lenkai bijojo, kad lietuviai jauno dar Kazimiero neapšauktų savo karalium. Lietuvos karalium tada save laikė jo brolis Vladislovas. Jis norėjo drauge valdyti Lenkiją ir Lietuvą. Gyveno Krokuvoje.

— O lietuviai ko norėjo? — kamantinėjo toliau Gintą.

— Tu nori tą vaiką visai sumaišyti, — įsiterpė mama.

— Pasirodo, jis labai gerai pamoką išmoko, — atsakiau. — Tik vis mano mįslės neišpėja.

— Aš jau išpėjau, — nudžiugo Gintas. — Lietuviai norėjo Kazimierą turėti savo atskiru karalium. Kai atvyko Vilniun, tai vieną dieną iš ryto, kai lenkų ponai dar miegojo, lietuviai jį paskelbė karalium ir vainikavo Vilniaus katedroje.

— Tai tada ir Vilniaus varpai skambino, — suplojo rankomis Gilė.

— O iš kur tu žinai?

— Žinau. Tetė gi sakė: kada varpai skambino, tai vieni linksminosi, o kiti miegojo... Lenkai miegojo...

— Matai, kokia gudri mergaitė, — švelniai paglostė Gilę mama.

— Aš žinau ir tai, kad šiomet švenčiame švento Kazimiero 500 metų sukaktį, — pasigyrė Gilė.

— Nuo jo gimimo ar mirties? — paklausė tėvelis.

Vaikai nežinojo.

— Šventas Kazimieras mirė Gardine 1484 metais, būdamas vos 25 metų amžiaus, — paaiškino tėvelis.

— Kolumbas dar nebuvo nuplaukęs į Ameriką, — pastebėjo Gintas. — Šv. Kazimiero tėvas, Kazimieras senasis, mirė tais pačiais metais, kada Kolumbas pasiekė Ameriką — 1492 metais.

BURTININKAS PINGVINŲ MIESTE

Teta Audronė

Cepelino tėtė buvo išplaukęs į jūrą. Ponia Pingvinienė buvo užimta Žiemutės priežiūra, taip kad Cepelinui dienos atrodė labai ilgos ir nuobodžios. Turbūt toks metų laikas, kad tiek Cepelinas, tiek Snaigytė ir Ledukas negalėjo susirasti užsiėmimų. Atrodė, jie vis arba ginčinosi dėl kvailiausių dalykų, arba tiek dūkavo, kad mamos turėjo vis subarti, ir kartais net nubausti!

Vieną dieną, ponja Pingvinienė perskaitė žinutę Pingvinų Miesto laikraštyje apie garsaus burtininko Magistro atvykimą. Nusišypsojusi, sau pagalvojo kad kaip tik tokios išvykos pingvinukams reikia; gal pamatę magikos programą susiras naują užsiėmimą — išmokti visokių burtų, bei “stebuklų”. Sekantį rytą, kai Cepelinas buvo mokykloje, mama su Žiemute nuskubėjo nupirkti bilietus Cepelinui, Snaigytei ir Ledukui į programą. Nupirko pačius geriausius bilietus pirmoje eilėje.

Vakare, kai Cepelinas sužinojo apie bilietus, ir paskambino telefonu Ledukui ir Snaigytei pasakyti naujieną, trys draugai tiek džiaugėsi, kad net pamiršo pyktis. Net Žiemutė sparneliais plojo, nors jina buvo per jauna į magikos programą eiti.

Draugai vos galėjo sulaukti šeštadienio. Nuėjo į biblioteką ir paėmė knygų apie magiką ir patys mėgino išmokti. Pagaliau atėjo programos diena, ir Snaigyтės mama nuvedė Cepeliną su draugais į salę. Staiga užgėso

visos šviesos, pasigirdo būgnų mušimas, ir atsidarė scenos užuolaidos. Viduryje scenos stovėjo garsusis burtininkas Magistras su pagalbininke.

— Labą dieną, vaikučiai, — žemai nusilenkdamas tarė burtininkas.

— Labą dieną! — sušuko visi pingvinukai.

— Malonu, kad tiek daug jūsų atsilankė į programą — tęsė toliau Magistras. — Kaip galėčiau jus visus apdovanoti? Hmm. . . jūs trys priekyje — ateikite į sceną man padėti.

Cepelinas, Snaigytė ir Ledukas negalėjo patikėti, kad juos tris išrinko. Nuskubėjo į sceną ir laukia.

— Cepelinai, — klausė Magistras — ar matai šitą didžiulį indą? Išdalink, su draugais, visiems atsilankiusiems po saldainiuką.

Cepelinas pažiūrėjo į indą ir nustebęs sušuko — Bet gi indas visai tuščias, ponas Magistre!

— Oi, oi, ką gi daryti? — burtininkas Magistras uždengė tuščią indą žalia skarele ir paprašė visų pagalbos: ištarti magiškus žodžius “šūrum-būrum” — labai garsiai. Nuėmus skarelę, indas buvo pilnutėlis saldainiukų. Žinoma, visi labai plojo. Kol pingvinukai išdalino burtininko vaišes, Magistras su visais pajuokavo. Kai visi pasivaišino ir apsiramino, programą tęsė toliau.

Burtininkas rodė įvairiausių “stebuklų”: sausą pagalią pavertė į gėlę; iš savo nykščio ištraukė 30 įvairiausių spalvų skarelių; sutalpino visą didelį kibirą vandens mažame popieriniame puoduke — nepaliedamas nė lašo.

Po trumpos pertraukos, Magistras parodė pačią ypatingiausią magiką. Niekas negalėjo išaiškinti koku būdu Magistras atsidūrė salės gale, kai visi matė, kad jį užrakino mažoje dėžėje ant scenos . . .

Taip burtininkas stebino visus savo magika porą valandų. Programos galas visiems geriausiai patiko. Pagaliau Magistras nusiėmė nuo galvos didelę juodą kepurę ir parodė visiems kad ji tuščia. Tada, su kiekvienu stebuklingos lazdelės pamojavimu iš tuščios kepurės ištraukė vis kokį daiktą. Pirmiausia ištraukė maišelį sausainiukų, tada bonką pieno . . . gėlių puokštę . . . raudoną sviedinį (vis iš "tuščios" kepurės!). Lyg tų dalykų neužteko — Magistras dar ištraukė dubenį karštų žuvinių cepelinų. Aišku, Cepelinui seilės varvėjo — jis jau taip išalkęs buvo. O baigiantis programai, kai visoje salėje pasidarė labai labai tylu, Magistras dar kartą įkišo ranką į magišką kepurę ir . . . ištraukė gyvą kiškutį! Kiek jam daug plojo — net 10 kartų iššaukė atgal į sceną. Burtininkas vėl visiems padėkojo už atsilankymą ir priminė visiems, kad nevalia teršti scenos, ir . . . viską ką buvo ištraukęs iš kepurės, sudėjo po vieną atgal. Užsidėjęs kepurę ant galvos, visiems pamojavo ir su savo pagalbininke apsidengė didžiuoliu apsiaustu . . . ir pranyko.

Cepelinas ilgai pasakojo mamai ir Žiemutei apie matytą magikos vakarą. Niekaip negalėjo išaiškinti kaip burtininkas Magistras galėjo iš tuščios kepurės tiek daug viso ko ištraukti. Juk pats Cepelinas matė, kad kepurė tikrai buvo tuščia!

Cepelinas, Ledukas ir Snaigytė, po magikos programos, pagaliau susirado ką veikti. Jie vaidino burtininkus ir patys mėgino iš knygučių išmokti magiškų šposų. Jiems šis užsiėmimas taip patiko, kad nutarė patys suorganizuoti savo magikos vakarą ir nustebinti tėtes, kurie jau greitai turėjo grįžti iš jūros!

PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS

III

Linda Stačiokaitė

Kai Zigmas ir Vytas nubudo, pamatė, kad jie uždaryti stikliniame narve.

Vytas nubudo pirmas, prislinko prie Zigmo ir jį pažadino.

— Zigmai, žiūrėk, kur mes patekom! Kelkis, apžiūrėkim, ar galime iš čia ištrūkti.

— Mmm, kur mes esam? — suniurnėjo Zigmas, pravėręs akis. — Prisimenu kaip stovėjom prie kažkokios plytos ir paskui...

— Man rodos, kad mes pataikėm į kokį nors slaptą tunelį, — rimtai krapštydamas pakaušį, atsakė Vytas.

Berniukams besikalbant, pro duris įėjo šuo. Jis priėjo prie pat stiklinio narvo ir, prikišęs nosį prie stiklo, stebėjo berniukus.

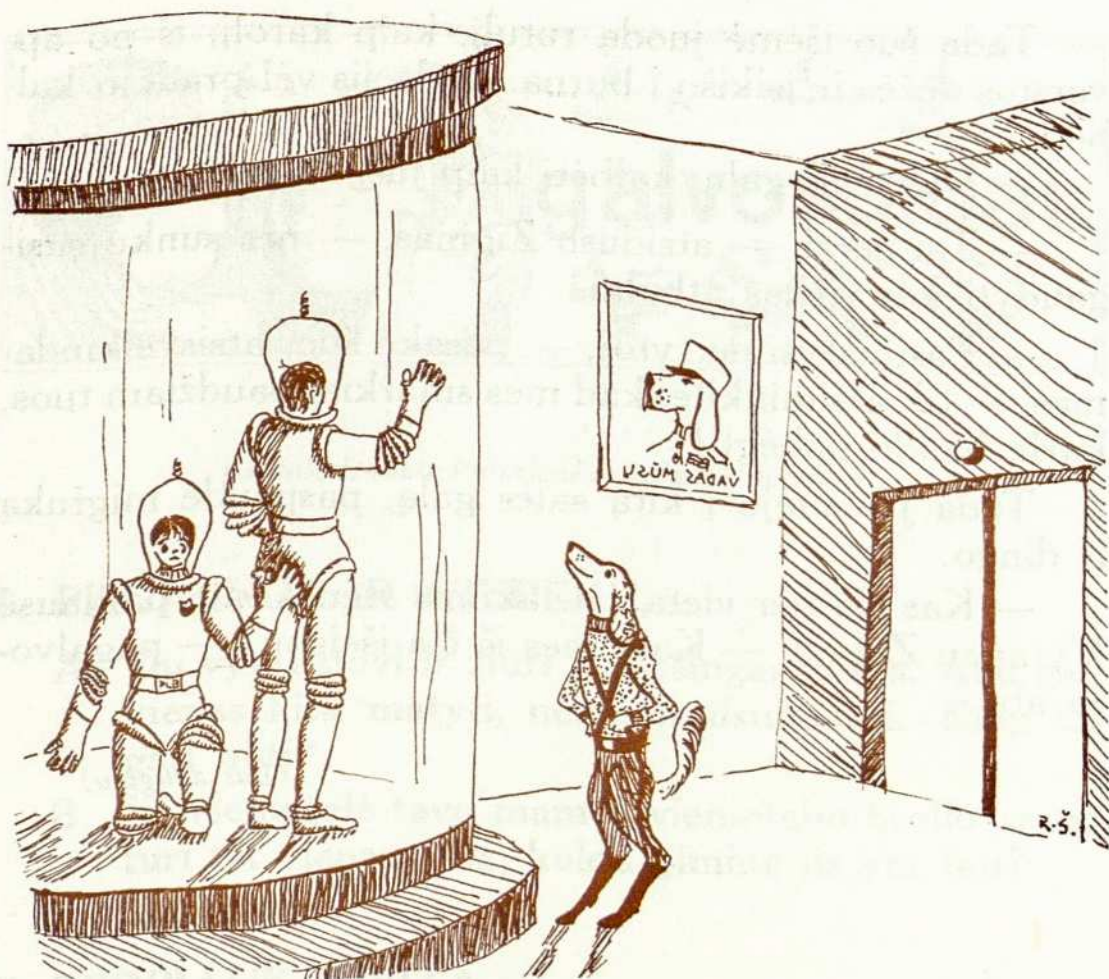
— Saksiv ary jokravt, — prabilo šuo, — tikojoben.

— Ką jis sako? — paklausė abu berniukai tuo pačiu metu.

— Lėdok sūj tojib? Sem ʊsūj misuairksen, — vėl tarė keistai apsirengęs šuo.

— Vaje! Šuo su užsienietišku akcentu! — nustebo Zigmas.

— Žinai, įsiterpė Vytas, — ta jo kalba man kažką primena... Palauk! Aš žinau — jis kalba lietuviškai, bet atbulai! Bet kodėl jis taip kalba ir kaip šuo iš viso gali kalbėti?... — pasakė išmintingasis Vytas ir pasižiūrėjo į šunį.

Lyg norėdamas jam atsakyti, šuo vėl prabilo:

— Sūj etase ūinilubta etšark. Sem mablak iakšivuteil, kit ialubta. Iš ątšark odlav iailuvygy, o sėnomž smeij aju-anrat. Saksiv ary piat tap, piak sap suj, kit ialubta.

— Ir aš žinau, ką jis sako! — staiga nudžiugęs sušuko Zigmas. — Jis sakė: Jūs esate atbulinių krašte. Mes kalbam lietuviškai, tik atbulai. Šį kraštą valdo gyvuliai, o žmonės jiems tarnauja. Viskas yra taip pat, kaip pas jus, tik atbulai.

Tada šuo išėmė juodą rutulį, kaip karolį, iš po apverstos dėžės ir įsikišo į burną. Tada jis vėl pradėjo kalbėti.

— Dabar aš galiu kalbėti kaip jūs, — tarė jis.

— Tai gerai, — atsiduso Zigmas, — nes sunku susigaudyti kai viskas atbulai.

— Pasimatysime rytoj, — pasakė šuo, atsisveikindamas, — tik atsiminkite, kad mes smarkiai baudžiam tuos, kurie bando pabėgti!

Tada jis nuėjo į kitą salės galą, paspaudė migtuką ir dingo.

— Kas čia per vieta? — akimis vienas kitą paklausė Vytas su Zigmu. — Kaip mes iš čia išeisim? — pagalvojo abu.

(Bus daugiau)

paruošė Donata Puterienė ir Laima Underienė

I. PAGALVOK IR ATSPĖK!

- A. Du vyrai stovi ir žiūri į priešingas puses. Abu gali vienas kitą matyti, net nepasisukdami. Kaip tai gali būti?
- B. Jei vienintelė tavo mamos vienintelio brolio sesuo turi tik vieną vaiką, kokia giminė jis yra tau?

II. PERPIAUK TORTĄ.

Ar gali šį tortą supiaustyti taip, kad visi tavo aštuoni draugai gautų po vieną to paties dydžio gabalą? Galima naudoti tik tris piūvius!

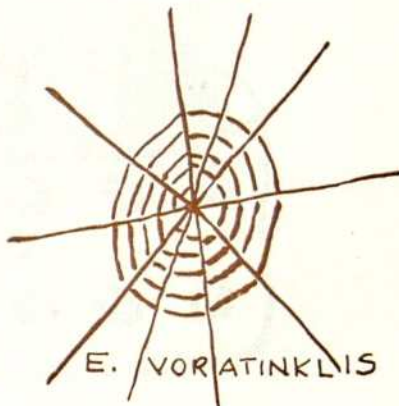
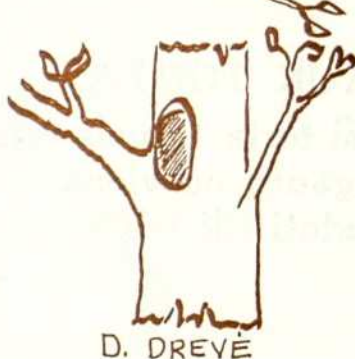

III. SUJUNK!

Kiekvienam gyventojui surask namus. Nubrėžk liniją nuo gyventojo iki jo namų.

2. PAUKŠTIS

IV. KAS TINKA?

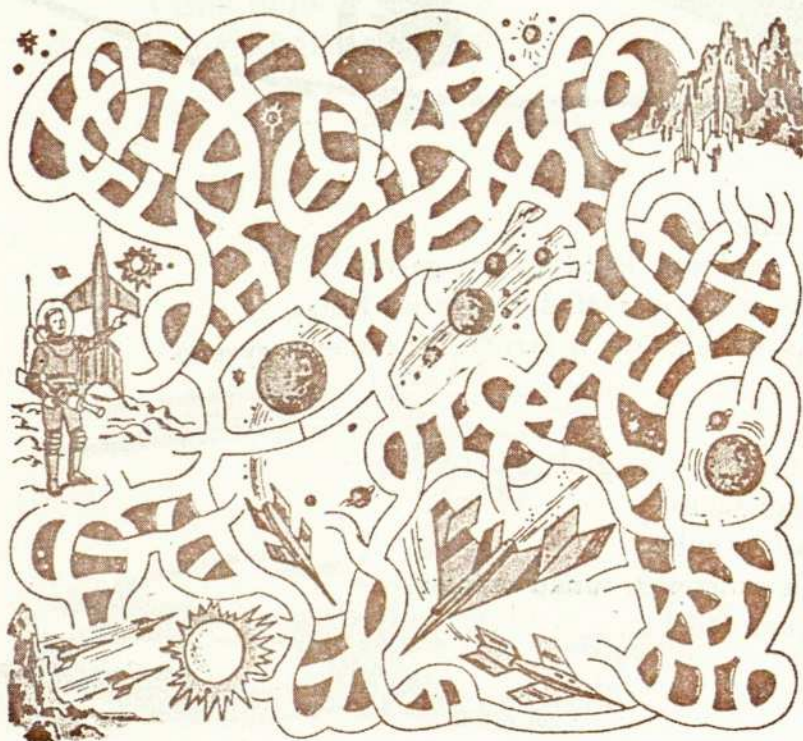
Sugalvok ir įrašyk raidės žodžių, kurie tinka.

- A .. 1. Žodelis, kuris pradeda klausimą.
.. A .. 2. Jei trūksta, reikia daugiau.
... A .. 3. Juo kvėpuojame.
... A .. 4. Mokykloje tu skaitai ir
... A .. 5. Mokykloje skaitysi naujas

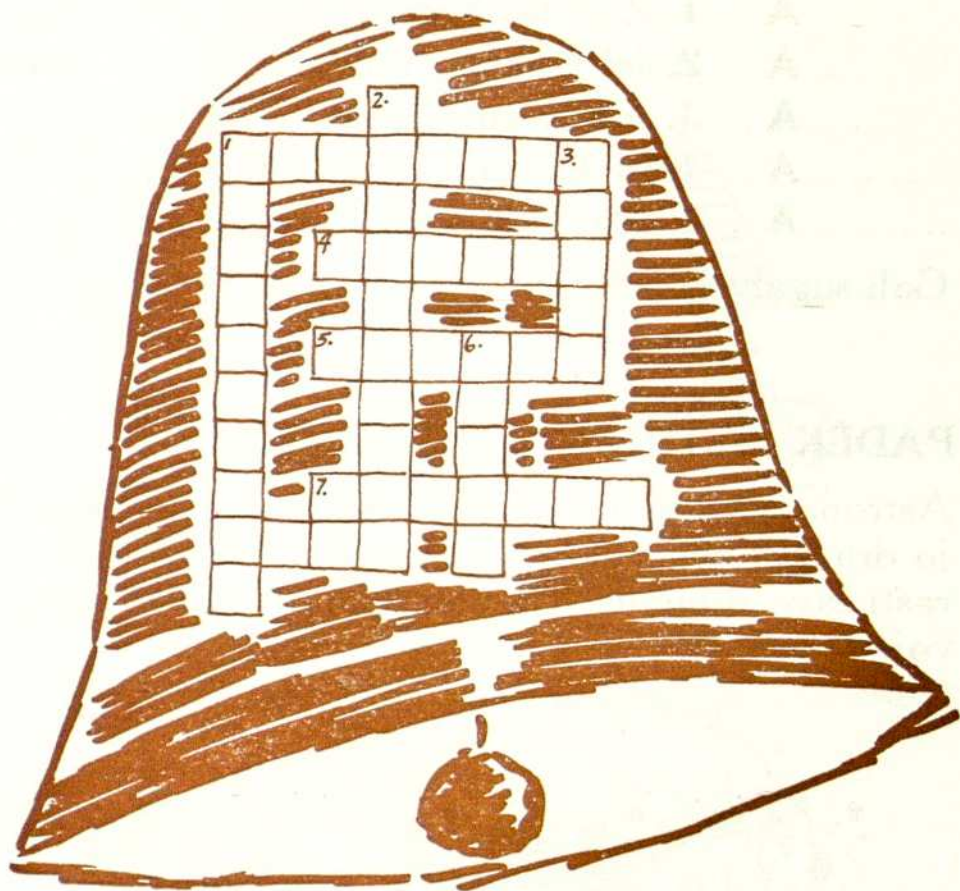
Gali sugalvoti ir kitus žodžius, kurie tinka.

V. PADĖK ASTRONAUTUI ALGIUI!

Astronauto Algio erdvėlaivis sugedo. Kol jis pataisė, jo draugai nuskrido į kitą planetą. Padėk Algiui surasti savo draugus. Tik atsargiai — erdvėse daug pavojų!

VI. KRYŽIAŽODIS

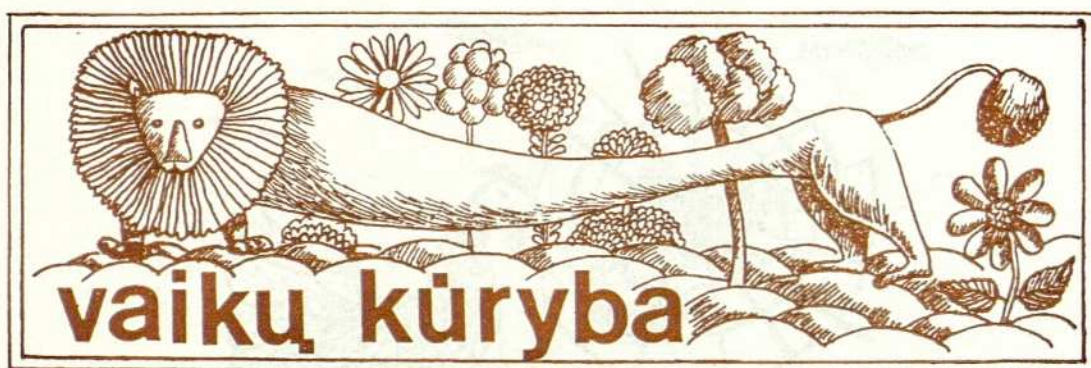
Skersai:

1. Šalies valdovas.
4. Tai, ką valdovas dėvėdavo ant galvos.
5. Tai, kas senovėje skelbdavo įvairias žinias.
7. Lietuvos sostinė, kur ir šventas Kazimieras gyveno.

Žemyn:

1. Šventasis, Lietuvos globėjas.
2. Karaliaus sūnus.
3. Trumpai primigs.
6. Tai, kas sudėtinga, sunku suprasti.
7. Parodymo žodelis.

(Atsakymai psl. 28)

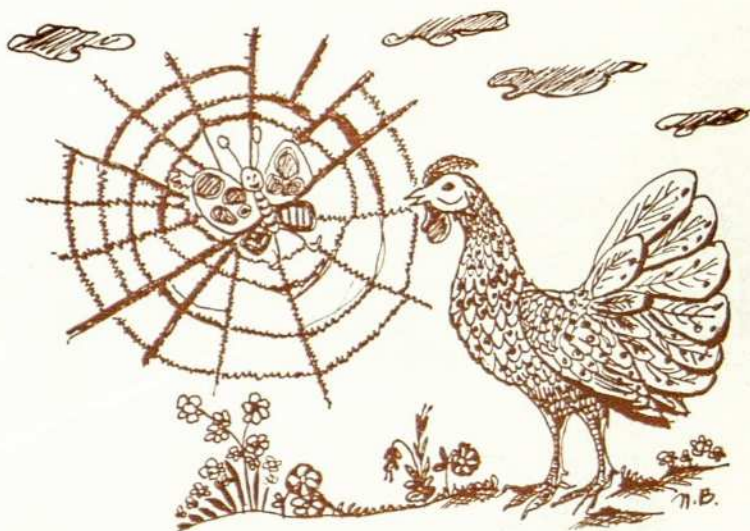
LIETUS

Vandenėlis krenta,
Debesėliai slenka.
Aš nenoriu daug lietaus,
Bet gėlytės vandens gaus.

Lyja, lyja lietus
Per saulutės pietus.
Visas dangus juodas
Ir perkūnas juokias.

Saulius Juškaitis

Mama atsimena Griškabūdį. Tai buvo Suvalkijoje. Ten augo daug ąžuolų ir upė tekėjo pro ūkį. Jie augino avis, karves, žąsis, vištas ir kiaušes. Mama turėjo du arklius. Buvo braškių laukai ir mama eidavo su teta ir dėde braškių rinkti. Mama atsimena Vytauto bažnyčią, kuri stovėjo ant pat Nemuno kranto. Mama gyveno Vilkaviškyje, ramioje gatvėje. Jos šeima gyveno dviejų aukštų name su dideliu kiemu, kuriame senelis turėjo bičių avilį.

Nida Gleveckaitė

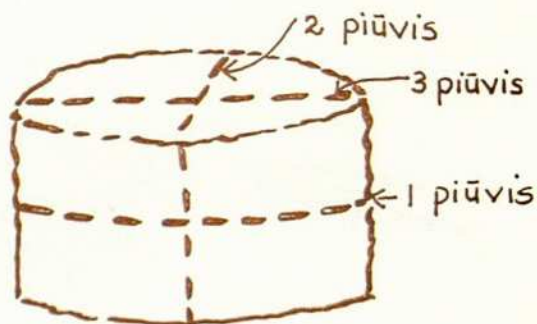

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. A. Jie stovi vienas priešais kitą.

B. Tu pati!

II. Tortą galima perpjauti taip:

III. 1—D, 2—C, 3—B, 4—A, 5—E

IV. Galima įdėti šiuos žodžius: AR, DAR, ORAS, RAŠAI, KNYGAS.

VI. Skersai: 1. karalius, 2. karūna, 5. varpas, 7. Vilnius. Žemyn: 1. Kazimieras, 2. karalaitis, 3. snaus, 6. painau, 7. va.

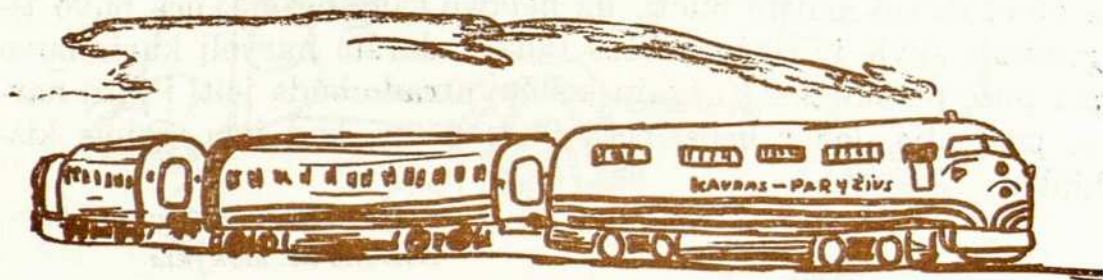

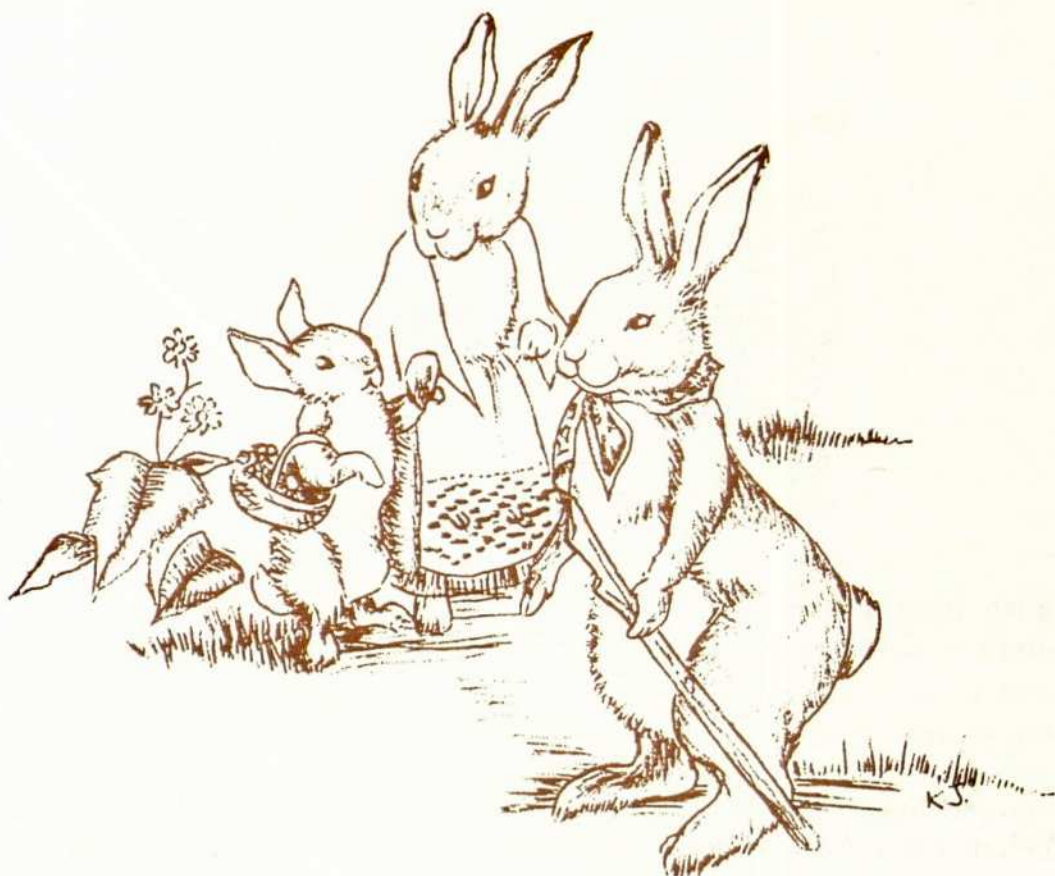
Mano močiutė gimė Kybartuose. Ten lankė Kybartų pradžios mokyklą. Vėliau ėjo į Aušros mergaičių gimnaziją. Baigus gimnaziją, lankė Pedagoginį institutą, kuris buvo Vilniuje. Tą užbaigus, lankė Vilniaus Universitetą. Ji gyveno Kaune, bet studijavo Vilniuje.

Močiutės geriausi ir mieliausi išpūdžiai iš Lietuvos yra Vilniaus prisiminimai. Ten yra daug istorinių vietų. Vilnius yra gražus miestas, prie upės, ir močiutei buvo ten smagu su savo draugais.

Liūdniausias įvykis buvo kai 1944 m. liepos mėn. 20-tą dieną, ji turėjo bėgti nuo bolševikų. Ji važiavo į Vokietiją traukiniu iš Kauno, per Kybartus.

Vaidas Paulis

MŪSŲ ZUIKIAI

Mes turime du zuikius. Vienas yra rudas, o antras — baltas. Vienas iš Pensylvanijos, o antras — iš Cape Codo. Baltasis yra iš Pensylvanijos, o rudasis iš Cape Codo. Baltasis atrodo labai gražiai su violetiniu kaspinu, bet kai parišame, jis visados tą kaspiną sukramto. Baltojo vardas yra “Baltutė”, o rudojo — “Rex” arba “Karalius”. Mano mama vadina juos “Karalius ir Baltutė”. Kai mes juos gavom, jie visados pešdavosi. Baltutė turėjo dėžėje gyventi lauke, o Rexas turėjo garaže dėžę. Kai mes atėjom Rexui maisto duoti, jis nebuvo savo dėžėje, nes buvo išgriaužęs skylę ir išbėgęs. Mes tada padarėm narvelį kuris buvo per pusę perskirtas. Kažkaip kiškiai atrado būdą įeiti į kitą narvo pusę. Jie dabar nebesipeša ir manome, kad jiems gims kiškiukai.

*Maya Goštautaitė, 7-tas sk.
Bostono lit. mokykla*

MANO PELYTĖ

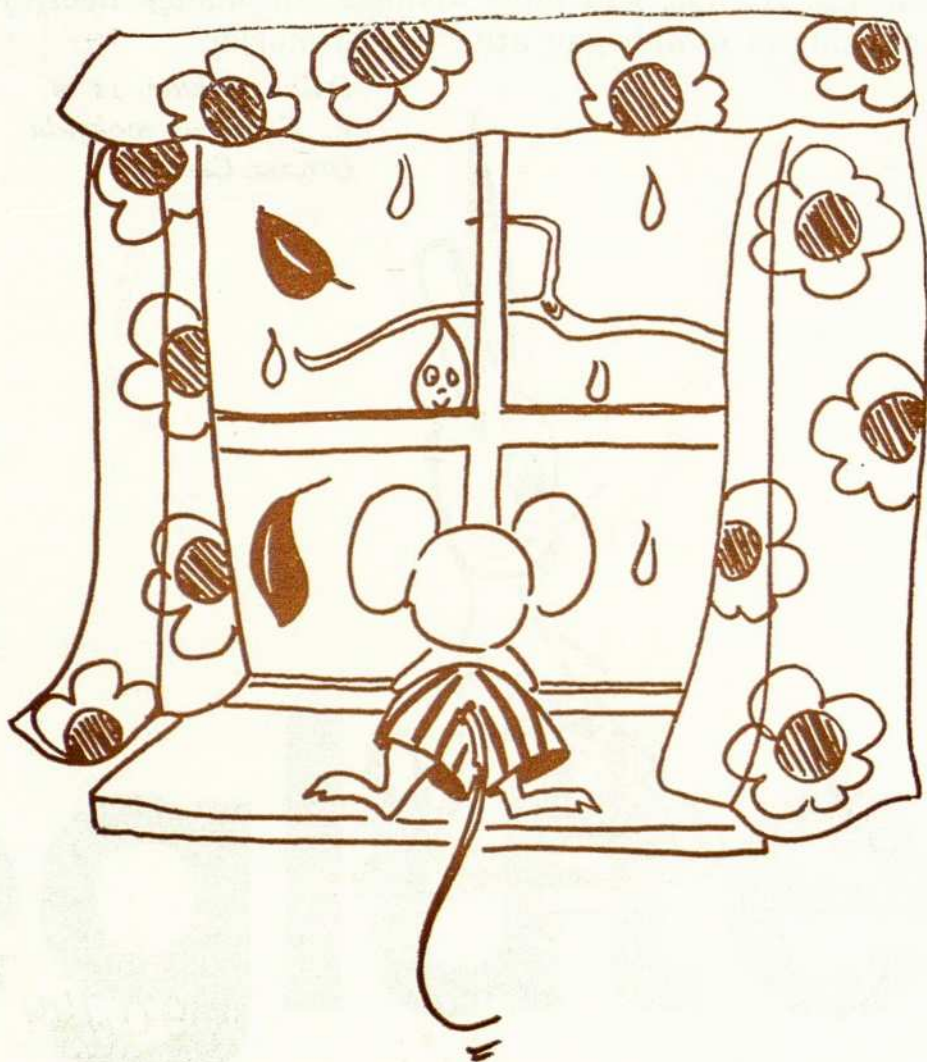
Aš turiu pelytę, kuri angliškai vadinasi "hamster". Keli mano draugai turi tokias pat pelytes. Ji yra man labai gražus, mažas gyvulėlis. Jos amžius — dvejeri metai. Kadangi ji priklauso man, aš privalau ją prižiūrėti. Man reikia ją kasdien tam tikru laiku pašerti, jos narvelį išvalyti ir su ja karts nuo karto pažaisti.

Labai man patinka žiūrėti, kai ji, išleista iš savo narvelio, laksto po mano kambarį. Bet aš taip pat turiu rūpestį: mano sesutė turi dvi kates. Aš bijau, kad katės jos nepagautų — visada turiu gerai uždaryti duris, kad katės neįbėgtų į mano kambarį. Atrodo, kad katės tai supranta. Kai mano pelytė laisvai laksto, jos visada yra arti mano kambario durų...

Tokios pelytės ilgai negyvena. Man sakė, kad jų amžius yra nuo dviejų iki penkių metų. Nežinau, kaip ilgai mano pelytė gyvens?...

Stepas Jurgutis, 12 m.

V. Kudirkos mokykla, Ottawa, Canada

MANO KIŠKIUKAS

Vieną dieną mano tėvelis ir aš grįžome į namus. Nubėgau į sodą ir netikėtai prie krūmo pamačiau kiškį. Jis buvo šviesios spalvos, beveik baltas, bet juodom akim. Aš sustingau vietoje ir nenorėjau, kad jis pabėgtų. Mes žiūrėjome viens į kitą. Pagaliau jis iš lėto nustriksėjo toliau ir dingo. Kitą dieną aš jį vėl pamačiau, bet tik trumpai.

Dar tą pačią dieną padėjau jam morką prie krūmo ir laukiau pasirodant, bet nesulaukiau. Vakare pamačiau, kad morka buvo dingusi. Tada padėjau kitą. Taip jis įprato atbėgti ir aš jį dažnai maitindavau.

Kartą užėjo smargus lietus. Kiškutis, matyt, tupėjo tame krūme. Po lietaus pamačiau jį labai sušlapusį ir negražų. Tada jis pradingo ir jo nebemačiau net kelias savaites. Maniau, kad jam kas nors negero nutiko ir kad jo daugiau nebematysiu... Bet netikėtai, vieną rytą, pažiūrėjusi į krūmą, pamačiau kažką judant. Pribėgau arčiau ir pamačiau savo kiškį griaužiantį medžio šakeles. Atrodė, kad buvo alkanas. Jis manęs nebijojo. Aš labai nudžiugau ir nubėgau atnešti jam morką.

*Daiva Jurkutė, 11 m.
V. Kudirkos mokykla
Ottawa, Canada*

